

*Косата ти е здрачния воал
на късна вечер, твоята коса!*
(„Ела!“, 1906)

*Тя сякаш спи засмяна
под воала
на лазурния си майски блян...*
(„Затмение“, 1906)

*...а смъртта
на блянът от воала смело е лишена.*
(„Шепот насаме“ II, 1907)

Става отчетливо и проследимо именно постъпателното абстрахиране на *воала*, който, подобно на *облака* в ранните текстове на Яворов, се проявява като *vesihle*, несъумявайки да се обособи в самостоятелна концептуална единица, да се избистри в *tenog*. И тук бихме направили едно прибързано и съмнително в абсолютната си категоричност заключение: налице е известна диференциация в употребата на символиките *було* и *воал* у Яворов. Те не сбъдват очакването за контекстуална синонимия. Налице е именно твърдо отнасяне на *булото* към *греха*, *утробата*, *земната бездна* и като следствие от това започва усилено символизирание на образа, поражда се неговата смислова неуловимост. *Воалът* в поезията на Яворов прекалено бързо и лесно се оставя да бъде уловен: значенията му се измерват с отявлено алегоричното. *Воалът* е пределно опрозрачностената *маска*, похабила присъщата си стойност.